misionari moraju raditi vrlo oprezno. Samo tako mogu izbjeći buni raskolnika. Imaju 2500 katolika. U radu ih pomaže 17 urođeničkih svećenika i kojih 20 urođeničkih sestara. Sestre ne žive u samostanskoj zajednici nego u svojim obiteljima. Polažu samo zavjet čistoće. Za urođeničke svećenike imaju lazaristi sjemenište s pripremnom školom. Na žalost se javlja vrlo malo urođenika za svećenički stalež.

Utješniji su uspjesi u kapucinskoj misiji Gala u jugoistočnom dijelu Abesinije. Tu djeluju 32 svećenika. Od tih je 15 urođenika. Za odgoj mladeži brine se 14 braće iz reda sv. Gabriela. Sestre Franjevke počele su sa uzgajanjem urođeničkih redovnica. Ta katolička zajednica broji 11.000 kršćana. Temelj joj je udario svojim neumornim djelovanjem Kardinal Massaja. (Umro 1889. god.).

Treće je misijsko područje Kaffa. Ono postoji tek od 1913. godine, a povjereno je talijanskim misionarima, ocima konsolatima iz Turina.

Kako će se dalje razvijati misionarenje talijanskih redovnika, teško je reći. Svakako prijete velike teškoće. To je spomenuo i sam sveti Otac na međunarodnom kongresu sestara bolničarki. Sadašnji vladar Abesinije bio je do sada misionarima vrlo sklon. Nastojao je da im prokrči put. Što više, on se izvrgnuo crkvenom izopćenju, kojim su mu prijetili duhovnici abesinske crkve i to radi njegove sklonosti prema katoličkoj vjeri. On je misionarima poklonio i veće svote novaca, da mogu podići potrebne zgrade i zavode. Misijske je postaje pretvorio u privatna imanja, da ih oslobodi poreza sa strane neprijateljskih susjeda. Godine 1924. putovao je Negus Evropom. Tada je bio u audijenciji kod Sv. Oca i pohodio abesinski kolegij u Rimu. No moglo bi se dogoditi, da Abesinci zamrze kršćanstvo, ako naime vide, da kršćani rade u duhu, koji se protivi pravome kršćanstvu. A vijesti o raspoloženju u Abesiniji daju nam povoda, da se bojimo tih posljedica.

Nije nemoguće, da kršćanstvo ne doživi radi toga i poraz u ostaloj Africi. Tim bi se porazom okoristili nadasve boljševici. Molimo se zajedno sa svetim Ocem Upravljaču svih stvari, da bdije nad svojom Crkvom i da od nje milostivo ukloni štetu, koju joj spremaju ljudske strasti.

VIŠE SE NE MOŽE DOBITI MISIJSKI KALENDAR 1936. RAZGRABLJEN JE I RASPAČAN odmah prvih dana, čim je izašao.

Ovo javljamo, jer nam još dnevno stižu mnoge narudžbe.

Žao nam je, što je opet i ove godine ostalo na hiljade misijskih prijatelja bez toga nenadoknadivog kalendara, za kojim se ljudi upravo otimlju.

200,000.000 MILIJUNA DINARA!

Društvo za širenje vjere (D. Š. V.) skupilo je godine 1934. na cijelom svijetu do 200 milijuna dinara za misije. I ovaj se novac podijelio misionarima.

»Zar to nije škandal, da se misionari ovako obogaćuju u ta teška vremena!?« reče veleučeni gosp. Dr. . . .

Zaista je to silna svota novaca. I kad još pogledamo, koliko je svaki misionar dobio novaca, onda ćemo istom raskolačiti oči!

Uzmimo na primjer misijsku postaju Bošonti, gdje rade naša tri misionara (O. Mesarić, o. J. Vizjak, br. Drobnič). Stalnih dohodaka nemaju baš nikakovih niti od zemljišta niti od čega drugoga. Žive iz dana u dan uzdajući se jedino u Providnost Božju, da će ganuti dobra srca. Pregledajmo njihove račune sada za novu godinu. Nijesu nikakova tajna, evo ih ukratko:

1. Školovanje, hrana, odijevanje 80 učenika pitomaca, koje držimo silom da ih uzgojimo. Za svakoga treba mjesečno oko 90 din. 7.200
2. Školovanje 12 mladića za katehiste u katehističnoj školi, za svakoga mjesečno po 200 din. 2.400
3. Uzdržavanje 4 učitelja, svakome mjesečno 300 din. 1.200
4. Uzdržavanje 16 katehista, svakome mjesečno poprečno 200 din. 3.200
5. Popravci kapelica i novogradnje, imamo 39 nuzpostaja, poprečni mjesečni izdaci najmanje 1.000
6. Lijekovi za bolesnike, siromake mjesečno najmanje 1.000
7. Misionari neprestano na putovanju od sela do sela motornim čamcem, dnevni trošak poprečno 80 din. . 2.400
8. Hrana, odijelo itd. za tri misionara najmanje mjesečno 1.000

To su dakle mjesečni izdaci za tri misionara dinara 19.400
dakle na jednog misionara otpada trećina = oko 6.000 din.

Vratimo se sada k onim 200 milijuna dinara! — U misijama imade preko 65.000 misionara i misionarki. Podijelimo tih 200 milijuna među njih. Koliko dobije svaki? 200,000.000 : 65.000 = 3076 dinara. Dakle svaki je misionar dobio poprečno kojih 3076 dinara za potrebe kroz godinu dana. Mjesečno to iznosi 256 dinara — a kako smo vidjeli gore, jedan misionar treba za svoj misijski rad do 6000 mjesečno!

Zato pozivamo sve one, koji se žele obogatiti, neka postanu misionari. Mjesečni dohodak od 256 dinara im je kako tako osiguran, ako D. Š. V. dobije 200 milijuna. Za ostalih 5.744 dinara će dobiti dozvolu, da si ih isprosjače od kogagod znadu i žele.

● **MISIJSKA NAKANA ZA MJESEC OŽUJAK:**

Domaći tvornički radnici misijskih strana.

NJIHOV PASTIR . . .

Bošonti, 14. novembra 1935.

»Još nikada nas nijesu snašle tolike nevolje i tako teške kušnje kao ove godine. Poplave su nam uništile mnoga sela i polja; kolera je tražila mnoge ljudske žrtve; a napokon je propala cijela rižna žetva. U cijelom kraju prijeti ljudima smrt od gladi. Narod je upravo zdvojan. S malo sredstava mogli bismo obratiti na hiljade pogana, jer nam ih je bijeda priklonila. Ali mi smo bez svakih sredstava, lišeni smo upravo svega . . . Molim Vas stoga za ljubav Isusovu, dajte se i Vi sjetite te jadne sirotinje u toliko, da im bar duše spasimo . . . Ovo Vas najusrdnije molim kao siromah, njihov pastir, na čijim je leđima do milijun duša pogana, koje imamo da spasimo, ali bez Vas ne ću moći ništa . . .«

Preporučujem se u svete molitve

vrlo zahvalni u Isusu
o. Pavao Mesarić D. I.

ŠTO SUDE O NAŠEM BOŠONTIJU.

Od 8. do 10. listopada 1935. bile su u Bošontiju godišnje duhovne vježbe za katehiste, učitelje i kongreganiste iz cijele Južne Bengalske misije. Po običaju drži te duhovne vježbe svake godine drugi misionar. Ove je godine bio pozvan misionar o. Moyersoen, koji je u engleskom časopisu »Our Field«, prosinac 1935. ovako o Bošontiju pisao:

»Zadnji sam puta posjetio Bošonti prije dvije godine s o. Bayart-om. To je bio moj prvi posjet Bošontija iza kako su amo došli oci misionari (o. Mesarić i o. J. Vizjak). Ovo krasno misijsko djelo izvedeno u tako kratko vrijeme u tom ćošku »amader Bangla deš« (naše zemlje Bengalije) ostavilo je u mojoj duši neizbrisive utiske.«

»Ovaj puta smo s o. Arimont-om bili doista dobre sreće, jer smo zatekli o. Mesarića u Canningu. Bila je nedjelja, i on se je vraćao upravo iz jednog sela, koje se nedavno obratilo. A motornoj lađici »Malom Cvijetu« imamo zahvaliti, da smo uživali na mirnoj rijeci Matli, dok smo se u prijašnja vremena mučili i kinili na urođeničkoj lađi, koja se kao puž povlačila. Stigli smo pri zalazu sunca te smo još mogli iz daljine vidjeti one dvije lijepe novograđene zgrade. Prva je zgrada samostan časnih sestara, jedno-

katnica, uz koju se nižu od blata sagrađene kuće. Otraga je dom za udovice, radionica, gdje se je nedavno počelo presti i tkati, zatim škola za 80 učenica, pitomica, a sprijeda pred samostanom je ambulanta za bolesnike, koju je od cigle sagradio brat Drobnič. — Druga je zgrada na misijskoj postaji. To je škola za katehiste. Dovršena je prije mjesec dana i odmah otvorena. Šest je mladića »bogoslova«, kako se oni sami nazivaju, počelo ovdje svoju dvogodišnju »bogosloviju«, da se pod vodstvom o. J. Vizjaka usposobe za katehiste. U toj je »bogosloviji« o. J. Vizjak »profesorom dogmatike i asceze te ujedno duhovnik«, a o. Mesarić je »profesor Sv. Pisma«. Pravila su vrlo stroga i odgoj na solidnoj duhovnoj naobrazbi.

Na 7. listopada navečer došlo je 99 katehista, učitelja i kongreganista da obave godišnje duhovne vježbe. Kroz tri dana bila je velika dječačka škola ujedno njihova kapelica, spavaona i blagovalište. Šutnju su upravo uzorno obdržavali. Tu se nije razgovaralo, pače oni su obavljali sami neku vrst razmatranja. Kod predavanja bio je upravo dirljiv prizor, kad bi govornik par puta stao i rekao, neka sad o čuvenom razmišljaju tri do četiri minute. I odmah bi se glave prignule na razmišljanje. A kad bi se tri do četiri glave podigle, govornik je znao, da je dosta i nastavio bi dalje govor. — Prvog i trećeg dana prikazivale se pod vedrim nebom podvečer skioptikonske slike: Život Gospodina Isusa Krista, Rim, mučenici. — Presveto se je čuvalo u kućnoj kapelici. Veliki broj svetotajstvenih pohoda, koje su obavljali, morao je donijeti obilni blagoslov njihovim dušama, koje su se tako velikodušno i spremno otvorile djelovanju milosti Božje.«

»Bošonti je uzorna misija sadašnjeg vremena. Kongregacije su tu doista prave kongregacije i središte sve djelatnosti. Kongreganisti se skupljaju u kućnoj, kongreganističnoj kapelici: dječaci učenici srijedom, muževi četvrtkom, žene petkom. Kongregacija žena i djevojaka je upravo preobrazila selo. Dosta je reći, da se tu ne čuju više svađe, a Bog znade, da su prije bile vrlo česte. Rižna banka, koja lijepo napreduje, je sekcija kongregacije muževa.«

»Škola broji 80 učenika pitomaca. Da dadnu mjesta onima, koji će obavljati duhovne vježbe, pošli su svi do nekolicine ovih dana kući. Iza blagoslova s Presvetim u školi, nosio sam Svetotajstvo opet u kućnu kapelicu. Kako je bio blagoslov samo za one, koji su obavljali duhovne vježbe, boravili su dječaci na stubama pred misijskom postajom. Ali čim bih se sa Presvetim približavao, svaka bi njihova riječ zamuknula, i svi bi kleknuli u najvećoj sabranosti. To me se silno dojmilo. Držim, da je to bilo našem Gospodinu vrlo milo.«

»Iznio sam ovdje samo neke malenkosti, ali i to govori već mnogo, kad se pomisli, što je Bošonti bio prije pet godina! Ovo je nekoliko utisaka, što sam ih u srcu ponio iz Bošontija: Solidan rad zasnovan na velikim osnovama.«

IZ SAMOSTANA »MALOG CVIJETA«.

Bošonti, 21. XI. 1935.

U Kidderpore učila sam dulje vremena tkati, da bi tako mogla ovdje u Bošontiju što više pomoći sirotinji. Vratila sam se na 1. listopada u Bošonti. Međutim je brat Drobnić sagradio lijepu, veliku kuću od blata za radionicu, gdje ćemo presti i tkati. Tome sam se silno veselila. Nažalost je moje veselje bilo kratko, jer kad su se zidovi počeli sušiti, jedan se je zid nagnuo posve i daga vrata još ne drže, već bi se srušio i mi bismo onda ostali bez kuće. — Mnoga su djeca dobila neku čudnu bolest, pa smo ih morali odijeliti od druge djece i jer nije bilo drugdje mjesta, opet u moju radionicu. Morala sam se seliti na verandu, što je donekle i zgodnije, jer je svježi zrak. — Nakon nekoliko dana prizdravila su djeca i ja sam se veselila, da ću smjeti opet u svoju radionicu. Ali je došlo toliko siromašnih udovica, da je njihova kuća postala premalena i opet smo morali pregraditi moju radionicu, da ih smjestimo. U jednu ruku mi je vrlo drago, da se je udovicama dalo više mjesta, jer su u tijesnome tako svadljive, da ih ni svi bošontski advokati ne bi mogli smiriti. Tako ja selim neprestano iz jednog kuta u drugi. — O. Mesarić se rijetko vraća iz kojeg sela, a da nam ne bi doveo koju udovicu sa dvoje ili troje djece, sve je bolesno, gladno, golo, da mi se često srce para. A tko ih može sve zaodjeti, nahraniti, kad ih ima toliko, a mi smo i sami ovdje jako siromašni. Ali mi primamo sve uzdajući u dragog Boga, da nas prijatelji misija ne će zaboraviti. — Sada imamo u školi preko stotinu djece, koje moramo hraniti i odijevati, četrnaest udovica i jedanaestero sitne dječice. Po tom možete i sami suditi, da imamo lijepu zabavu i da nam nije ovdje dosadno. — Naša ljekarna, ambulanta, bit će već ovaj tjedan gotova. Bolesnici već odavna dolaze pitati, kada će biti otvorena. Kad im kažemo, neka idu k bošontskom liječniku, onda mi odgovaraju, da on ne daje dobre lijekove nego

o. Mukerđi o. Delange o. Poderžaj
Na novoj misijskoj postaji Raghabpur:

im turi štogod bilo, samo da ih se riješi. Ali mi da smo sveti ljudi i takova što ne ćemo njima učiniti. Siromasi, premda su pogani, ipak vjeruju, da smo mi nešto drugo nego njihovi i da im bolje od njih želimo.

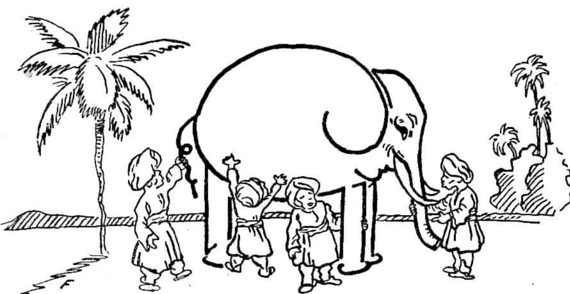
Hvala Bogu, zdravi smo svi i veseli u svom vječnom siromaštvu. Istinu vam kažem, da č. s. glavarica nema često niti 5 pajsa (oko 2 dinara), da kupi malo ribe za našu siromašnu djecu . . . Sv. Mala Terezija sigurno nas kuša, ali mi se uzdamo uvjerene, da će se ona i nas jednog dana sjetiti.

S. Sylvina F. C. (Mužić Anđela).

INDIJCI U BOŠONTIJU PRIČAJU.

Slijepci i slon.

Nekoć su živjela u jednom gradu četiri slijepca. Bili su slijepi od poroda. Kad bi prolazili gradom, svađali bi se međusobno sad radi ovog, sad radi onog. A najljepše je bilo, što je svaki od njih tvrdio, da ima samo on pravo, a drugi da misle krivo. Građanima su te njihove vječne prepirke silno dodijale, ali nitko nije znao pomoći.

Jednog dana skupi jedan veseljak veliko mnoštvo naroda oko sebe i progovori slijepcima: »Čuo sam mnogo o vašoj velikoj mudrosti. Ali recite mi, tko je od vas najmudriji!«

»Ja sam!« — »Ne, ja sam!« povikaše u zaglušnoj svađi i skoro bi se bili potukli, da ih nijesu rastavili. Kad se je njihovo prepiranje malo stišalo, nastavi opet veseljak: »Rekao sam, da ste vi svi mudri. Ali mi želimo znati, koji je od vas najmudriji, tko će od vas odgovoriti najpametnije na moje pitanje. Evo približuje se neko čudno stvorenje: zove se slon. Svaki će sada od vas reći, čemu slon najviše sliči.«

Kad slon nadođe, ispružiše slijepci ruke, da ga opipaju. Prvi ga dohvati za surlu i povika: »Slon je najsličniji golemoj zmiji!«

Drugi je međutim obujmio slonu nogu i vikao: »Nije istina! Slon je najsličniji velikom stablu!«

Treći ga je opipavao po tijelu i kričao: »Ne, ne! Slon je najsličniji velikom hambaru!«

Četvrti dohvati slona za rep i vikaše: »Ne, ne, ne! Svi vi imate krivo! Slon je najsličniji velikom biču, kakav rijetko koji kočijaš ima.«

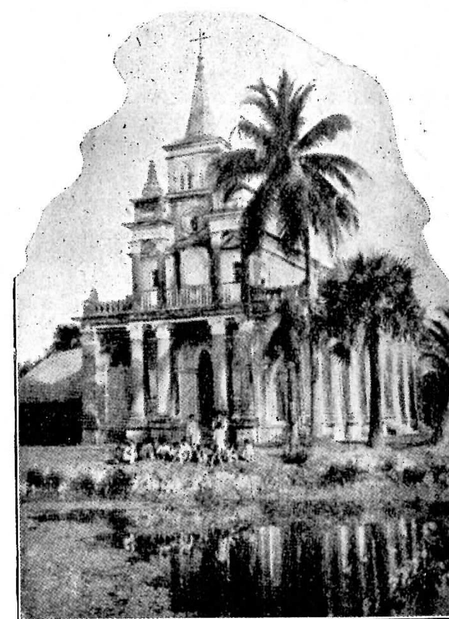
Skupljeni se je narod smijao od srca. A neki starac, kojeg je cijeli kraj smatrao vrlo umnim i razboritim, reče: »Tako je sa svim ljudima, koji vide istinu samo djelomično!«

NAŠA NOVA MISIJSKA POSTAJA RAGHABPUR.

A. Vizjak D. I.

Dosada smo imali u našoj misiji Bengaliji samo misijsku postaju Bošonti, kojom smo upravljali. Ovu je nakon 50 godišnje zapuštenosti uskrisio o. Mesarić na 30. ožujka 1930. na novi život.

Koncem prosinca 1935. preuzeo je novu misijsku postaju Raghabpur o. Stanislav Poderžaj D. I. (Njegova je adresa: Stanislav Poderžaj, Catholic Mission, Raghabpur, P. O. Boral, 24 Parganas, Brit. India.

Crkva u Raghabpuru.

Pođimo da vidimo letimice tu novu misijsku postaju Raghabpur. Otvorimo zemljopisnu kartu u »Katoličkim Misijama« 1935., studeni, na str 183. i naći ćemo, da je Raghabpur posve blizu Kalkute prema jugu. Vozit ćemo se tramvajem kojih 20 minuta kroz Kalkutu do Tollygunge. Odavle ćemo pješke kojih četvrt sata uskom ulicom kalkutskoga predgrađa do uskog kanala. Tu će nas čekati »donga«, mali čamac, koji će nas dovesti do Raghabpura. Ne nađemo li čamca, morat ćemo pješke i za dva sata bit ćemo u Raghabpuru. — Lijep je to i ubav kraj, raskošan u tropskoj vegetaciji. To je nešto posve drugo nego Bošonti, gdje radi soli ne uspijeva upravo ništa do riže, drača i trnja.

U Raghabpuru je osnovao misijsku postaju najglasovitiji bengalski misionar o. Delplace godine 1877. I dok su se misijske postaje Bošonti i Khari napustile, ostale bez misionara kroz pedeset godina, Raghabpur je bio tako sretan, da je imao neprekidno sve do danas misionara u svojoj sredini. Sagrađena je tu i lijepa crkvica,

Kutići s misijske izložbe-bazara u Zagrebu — u prosincu 1935.

pače su tu već prije mnogo godina otvorile časne sestre sv. Ane svoj samostan i sagradile školu za žensku mladež. A o. J. Delange, koji je radio ovih zadnjih godina ovdje vanrednom požrtvovnošću i s uspjehom, podigao je dječačku školu na visinu i mnogo se brinuo, da organizira tu postaju. Tako je u samoj lanjskoj godini pokrstio 150 duša, što je nešto izvanredno za ovaj kraj. Svih katolika ima sada u Raghabpuru blizu 1850.

U našoj misiji Bengaliji imamo još preuzeti dvije misijske postaje: Moropai i Khari. I time prelazi cijela Južno Bengalska misija u naše ruke.

MISIJSKA IZLOŽBA - BAZAR U ZAGREBU.

Od 1. do 8. i od 21. do 23. prosinca bila je misijska izložba-bazar u korist naše misije Bengalije. Priredile su je katoličke duše sa svih strana naše domovine. Tu se je opazilo, da je velika misijska ideja zahvatila već cijeli naš dragi narod. Mnogi nemaju materijalnih sredstava, ali su tom prilikom pokazali, da žele raditi za misije, da shvaćaju tu najveću Isusovu ideju. Sa svih hrvatskih strana stizavali su ručni radovi od sitne školske dječice kao i od vrijednih članica pojedinih Marijinih kongregacija i Križarskih Sestrinstva, te je bazar zahvaljujući maru tih dobrih duša bio neobično bogat i raznolik.

Uz lijepi izbor najrazličitijih ručnih radova, slika, ukrasnih predmeta, našla su ovaj puta i dječica na izložbi svoj kutić. Bila je to dvorana sv. Nikole, gdje je bilo dnevno najviše gostiju i kupaca, jer je tu bila »jeftina roba«. A istom onaj odio u zadnjoj prostoriji, gdje su kraljevale lutke i različite životinje, očarao je djetinja srca. — Jedan mali junak od koje dvije godine bio je tako osvojen, da je na odlasku ronio kao lješnjaci krupne suzice i uporno molio: »Mamice, slatka mamice, kupi mi dva zajčeka i još jednu racicu (patkicu)!« — Najveselije je bilo, kad su došle one najmanje iz osnovne škole čč. ss. Milosrdnica. Okupile se oko stola kao pilići i kupovali »na veliko«. »Časna sestro, ja imam pola dinara, što bi si kupila?« — »Imate li šta za 25 para, ali nešto lijepoga!« pitale su druge. — »A ja bih onoga »anđeleka« za dinar!« — »Časna sestro, i ja bih htjela anđeleka!« — To su zaista bili najbolji i najveseliji kupci, pogotovu kad su mogli kupiti za dinar 4 stvari! — Kod lutaka su te male zadivljeno zastale, a jer znadu već čitati, vidjele su, da su cijene tih »divnih i prekrasnih« lutaka i životinja ipak malo preteške za njihove male džepove. Samo je jedna bila tako očarana, da je sva blažena rekla: »Časna sestro, ja bih si uzela jednu bebicu!« — »A imaš li novaca, Đurđice?« — »Je, nemam novaca, ali ja bi ju tak htela imati!«

Ovaj je misijski bazar sigurno potpuno zadovoljio i odrasle i djecu, a to imamo zahvaliti svima onima, koji su na bilo koji način radili u tu svrhu. Znamo, da se mnoga ženska ruka umorila pripravljajući radove i darove za tu misijsku izložbu. Znamo, da je bilo i velikih žrtava. Neka dragi Spasitelj uzvrati svima preobilno u svojoj dobroti, jer sve je to samo zato, da se proširi njegovo Kraljevstvo na zemlji i među najbijednijima od najbijednijih.

Ta je misijska izložba pokazala ponovno, da se u našem dragom narodu misijska ideja sve više širi, da se sve bolje shvaća najžarča želja Presvetoga Srca. Sve je tu govorilo: »Ne, mi ne ćemo zaboraviti naših najboljih sinova i kćeri, koji su pošli u pogansko progonstvo drage volje, da spasavaju duše onih najbijednijih!«

Nakanili smo izdati potpuni izvještaj, što je tko radio za taj misijski bazar, ali je mnogo njih zamolilo, da ih se u javnosti nikako ne spominje. Zato ćemo ovaj puta iznijeti samo mjesta abecednim redom, pojedina društva i neke osobe, koje molimo, da nam oproste, u slučaju da im to nije drago.

Bajša: Radić Marija — Baškavoda — Bjelovar: »Katolička Žena«, Kovačić Željko izradio prekrasnu kapelicu — Dalj — Đakovo: grad. škola čč. ss. sv. Križa, Marjina kongregacija gospojica — Feričanci — Gor. Desinec — Milna na Braču — Našice — Okruglice — Slav. Požega: »Katolička Požega«, Marijina kongregacija grad. škole i osnovna škola čč. ss. Milosrdnica — Samobor: Križarsko sestrinstvo — Sarajevo: škola čč. ss. Milosrdnica, Marijina kongregacija učiteljica izradila oko 40 komada vrlo lijepih svakovrsnih životinja, Sunarić Magda — Srem. Karlovci — Subotica: škola čč. ss. Naše Gospe — Suhopolje — Valpovo dalo je upravo prekrasne ručne radove od svih ostalih najveće vrijednosti i to u velikoj množini. Tu se vidi,, što jedno mjesto može učiniti za misije, kad ljude prožme Kristov duh apostolata. — Vinkovci — Zagreb: Veliko Križarsko Sestrinstvo izložilo je radove, koje su darovala Križarska sestrinstva iz pojedinih mjesta. I opet se vidjelo, da se u raznim mjestima mnogo žrtvovalo. A napose se žrtvovala gđica Anica Novaković, duša cijelog misijskog rada kod Križarica, koja je uz pomoć nekih požrtvovnih sestara Križarica

uredila i vodila kroz sve dane cijelu misijsku izložbu. — Marijina kongregacija Bezgrešne izradila je mnogo vrlo zgodnih i lijepih stvari. Darovalo je za taj bazar još mnogo drugih dobrih duša iz Zagreba.

Dragi Bog neka obilno plati svima, koji su na bilo koji način sudjelovali u pripremi za tu izložbu! Budite uvjereni, da ste time spasili mnoge duše u našoj misiji Bengaliji, koje će Vam biti jednoć prevelika radost i plaća u vječnosti.

S radošću spominjemo, da se je iza te izložbe javilo već mnogo novih mjesta, koja žele izrađivati radove za uskrsni bazar. Molimo i Tebe, ako nam se možeš i želiš pridružiti. Ne možeš li dovršiti za uskrsni bazar, a Ti nam pošalji za božićni 1936. — Obrati se u tom pogledu na »Misijsku Centralu (A. Vizjak), Zagreb, Palmotićeva 33.

ČUDO OD MASLINE!

Od maslinovih grančica, koje su se narezale u Dalmaciji i u Hrv. Primorju i raznijele našom domovinom, sagradili smo lanjske godine u našoj misiji Bengaliji dragom Spasitelju tri kapelice.

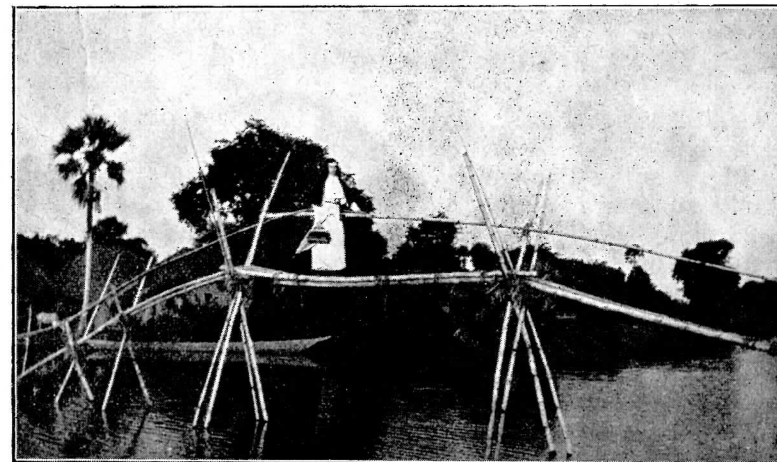
Rođena sestra Male Svetice pisala nam je iz Lisieux-a, da se je njena sveta sestra na nebu zauzela na posebni način za misiju u Bošontiju. I sve, štogod će Bošonti trebati, da će i dobiti.

Bošonti je još uvijek bez crkvice, i sv. Misa se čita u školi. Ali sada ne smijemo čekati dulje, jer pomanjkanje crkvice počelo je sprečavati obraćenja. Nužno, vrlo nužno trebamo crkvicu, koja će biti posvećena Sv. Tereziji od Maloga Isusa, a građena od maslinovih grančica i ruža!

Pridruži nam se, jer će Ti Mala Svetica za tu požrtvovnost sigurno udijeliti koju ružu, jer ona Bošonti jako voli. Ako si u primorskim krajevima, gdje maslina raste, molimo Te, bi li nam htio narezati grančica i poslati za Cvjetnicu. Ako pak kod Tebe ne rastu masline, bi li htio poslane primiti i na Cvjetnicu rasprodati za gradnju crkvice u Bošontiju.

Stvar je vrlo jednostavna, ali za spas duša u misijama od prevelike važnosti. Svakoga, koji želi sudjelovati, molimo, neka se obrati prije dopisnicom na »Misijsku Centralu« (A. Vizjak) Zagreb, Palmotićeva 33. odakle će mu se vrlo rado poslati sve upute.

Odsada ćemo iznašati u »Katoličkim Misijama« sva imena, koji će poraditi na toj akciji maslinovih grančica i ruža za izgradnju crkvice u Bošontiju, osim ako bi tko izričito zamolio, da se njega ne spominje.

Morapai: Č. S. M. Magdalena vraća se od bolesnika kući.

TEŠKO SIROTINJI!

Moropai, 16. XI. 1935.

Našu smo domaću ljekarnu premjestili u zasebnu kućicu kraj mosta, gdje je prije stanovao kućni sluga. Tako raste broj naših vanjskih bolesnika svakim danom, da sam nedavno u toj maloj prostoriji jednog dana podvorila 216 bolesnika. Mislila sam, da je to jedini slučaj, da se toliko bolesnika ne će više skupiti pred mojom ljekarnom, ali sam se prevarila. Sakupilo se već par puta i u većem broju, a obično ih imade 120 do 180 dnevno. Nekoji dolaze više od 15 km daljine, a tko ih dovede? Uvjerena sam, da nitko drugi već dragi Isus, koji željno i strpljivo čeka, dok se i te jadne duše njemu obrate.

Pitat ćete, kako im pomažem, kad nemam ni zvanja ni znanja liječničkog. Vrlo jednostavno. Bog mi je dodijelio tu službu, i kad što ne znam, pitam ga za savjet. Tako sam i nešto iz iskustva naučila, a kod težih se slučajeva upravo slijepo u njega pouzdajem, a sa svoje strane učinim sve, što mi je moguće. Čim veće i gadnije su rane ili bolest, to je i veće moje pouzdanje i hvala dragom Bogu, skoro svi ozdrave. Samo jedno, jedno mi uvijek manjka, a to su sredstva, koja mi ne dopuštaju ni toliko, da si nabavim potrebno. Mnogi su mi savjetovali, da se obratim na vas. Znadem, da su naši oci misionari jako potrebni svake pomoći, ali možda ne će biti previše, ako se tko nakon sedam godina sjeti i jadne misionarke i njezinih sirota. Neka mi Isus učini i ovo čudo, to ga molim.

S. Marija Magdalena (Betika Kajnč).

Naša misija Bengalija ima 4 misijske postaje: Bošonti, Khari, Moropai i Raghabpur. U Moropaiju radi s vanrednim uspjehom S. Marija Magdalena, pa je toplo preporučamo požrtvovnim dušama.

DVA NOVA MISIONARA IZ NAŠE DOMOVINE.

Na 23. siječnja 1936. krenula su iz Napulja lađom Conte Rosso dva nova misionara u Bengaliju.

Mg. Alojzije Demšar D. I. polazi u Kurseong, na Himalaju, da tamo započne svoje bogoslovne nauke. — Rođen u Sestranskoj vesi 23. lipnja 1909. Gimnaziju je započeo u St. Vidu, a dovršio u Travniku. Stupio je u Družbu Isusovu 14. kolovoza 1928. Mudroslovne nauke svršio je u Pullachu kraj Münchena. Zadnje godine bio je prefektom u dječačkom sjemeništu u Travniku.

Br. Leopold Vidmar D. I. pomagat će kao brat lajik misionarima, ali u kojem će mjestu raditi, to još nije određeno. — Rođen u župi Brusnici 26. srpnja 1901. Stupio u novicijat Družbe Isusove 9. srpnja 1921. Kao brat radio je u Ljubljani, Zagrebu Travniku, a zadnju godinu u Belgiji.

Želimo im mnogo Božjeg blagoslova i milosti, da obrate što više duša!

Na 22. studenog 1935. odslužio je svoju mladu Misu naš misionar Viktor Sedej na Himalaji u Kurseongu. Čestitamo od srca!

ZMIJA I MILOST.

ON - K. B.

»Oče, dobro da dolazite«, pozdravi katehist Sabajo misionara, kad je ovaj pred njegovom kućom sjašio s magarca.

»Trebate li me? Vlada li u selu nered?«

»Ne to, oče, nego stara udovica Zabuli leži na umoru i već dva dana želi, da ti dođeš.«

Misionar odmah pođe. Katehist se požuri naprijed, da pripravi, što je potrebno za primanje sv. Popudbine.

Kad je misionar došao, probudi katehist Zabuli, koja je od slabosti drijemala. Starica se prene i poviče naglo: »Oče, kajem se za sve, osobito, što sam branila svome unuku da postane kršćaninom. Oče, uzmi mog unuka Veri na postaju i učini ga dobrim kršćaninom.« — Zabuli je, istina, bila kršćanka, ali iza smrti svoga muža nije išla na postaju k sv. Misi ni k sv. Pričesti. Nije htjela ni da je zovu njenim kršćanskim imenom Marija. Ali sada se eto na samrti za sve pokajala. Primila je i sv. Pričest vrlo pobožno. Misionar joj je podijelio i sveto odrešenje, a zatim je ostao uz nju sve dotle, dok se duša raskajane crnice nije smirila u Gospodu.

Poslije pogreba poručio je misionar po pokojničina unuka. Veri, visoki mršavi dječak, štupi protiv svoje volje u misionarevu radnu sobu. Gledao je podmuklo i mrko.

»Gospodine, što hoćeš od mene?« upita prkosno.

»Dođi ovamo k meni, Veri!« reče misionar blago i prijateljski. Ali dječak se ne mače. Tada pristupi misionar k njemu, obuhvati svojim rukama njegove obadvije mršave ruke i nastavi dobrodušno: »Tvoja je baka umrla kao prava kršćanka, i njezina zadnja želja bila je, da i ti postaneš dobar kršćanin. Hoćeš li ostati kod mene i učiti, da se mogneš i ti krstiti?«

»Ne, gospodine, ja to ne ću. Prije sam htio, ali baka mi to nije dopuštala. Ona mi je zabranila s tobom i razgovarati. Rekla mi je, da si ti kriv, što je moj otac umro, jer si ti zabranio da čarobnjak i liječnik Kolan dođe k nama i da svojim čaranjem i opiumom ozdravi moga oca.«

»Veri, Veri! Istina, ja sam zabranio vračaru da dođe u vašu kolibu, ali ja sam sam dvorio tvoga oca deset dana i deset noći. Molio sam za njega, ali on nije mogao ozdraviti, jer je imao sušicu u zadnjem stepenu. Njegova su pluća bila istrošena. Ja sam mu mogao samo olakšati zadnje dane i njegovoj duši pribaviti vječni život. Ali savjest mi nije dopuštala da ga prepustim poganskom čarobnjaku. A sad se umiri, Veri! Ovdje će ti biti lijepo.« I misionar uzme dječaka za ruku i povede ga u sirotište. Tu je crnica Huaga — sada Marta — imala na brizi šestero male siročadi. I Veri je dobio svoje mjesto, svoju postelju, rogožinu za igranje i druge male stvari. Život je u sirotištu bio zaista raj prema zapuštenosti, u kojoj je Veri dosad živio. Misionar ga je dao i u školu, gdje je učio pisati, čitati i računati, a u vjeronauku ga je poučavao sam otac. Ali Veri nije davao nikakva veselja svojim uzgojiteljima. Bio je šutljiv, mrk, nepovjerljiv, zloban. Kuhar, katehist i Marta rekli su iza nekoliko tjedana misionaru, da od toga dječaka ne će ništa dobro doživjeti. No misionar ga ipak nije htio otpustiti. Velikom je strpljivosti i blagosti kušao da otopi led sa srca Verijeva, ali što je otac bio nježniji, to se ta duša više zatvarala pred njim.

»Oče, morat će se dogoditi čudo, ako hoćemo da Veri postane kršćanin«, poviče jednoga dana katehist sav zdvojan. I zaista se dogodilo čudo. Bilo je to ovako: Jednoga jutra javi Marta, da je Veri u noći pobjegao. Tražili su ga u selu, šumi, po cijelom kraju, ali nisu ga našli. Iza dva dana vrati se iznenada.

Ujutro je sjedio opet kao obično zlovoljan na svom ležaju. Misionar ga je pozvao odmah k sebi u sobu. Unišao je sasvim tiho, tako da ga misionar ni čuo nije. Otac je klečeći molio za tu dušu. Najednom začuje tihi, ali prodirući glas, koji svakom poznavaocu prašume sledi krv u žilama; začuje siktanje ljute otrovnice. Misionar naglo skoči i ugleda najprije samo dječaka, koji je čučao na njegovu stolcu. Onda opazi i siktajuću zmiju. Naglo se pomicala prema dječaku, na kojega je vrebala. Izgledalo je, sad će na njega sko-

čiti. »Gospodine, poštedi to dijete, ta ono je još pogančel« molio je misionar i u brzini pograbio teški srebreni svijećnjak, što su mu ga poklonili u domovini. Zmija začuje njegove korake i zaskoči samo napola prema dječaku. Misionar je udari svijećnjakom i zdrobi je. Dječak je zdvajao u smrtnom strahu. Kad se zmija nije više micala, vikao je crnac plačući: »Tuci me, gospodine, tuci me! Ja sam donio zmiju, da te usmrti. A sada bi bila ujela mene, da me nisi ti izbavio!«

Misionara spopane u prvi mah pravedna srdžba, no on je odmah svlada. Uzme dječaka za ruku i odvede ga u pokrajnu sobu. Tu je Veri sve ispričao: One noći pobjegao je on k čarobnjaku, koji živi duboko u prašumi. I taj strašni, osvetljivi čovjek dao mu je zmiju i naložio mu, da je potajno unese u misionarevu sobu. Veri je to i učinio. Kad se one noći nenadano vratio, ušulja se u misionarevu sobu i turi zatvorenu košaru pod policu s knjigama. Sada je našao misionara gdje moli pred Marijinom slikom, digne brzo poklopac od košare i popne se na stolac, da se zaštiti.

»Veri, zašto me toliko mrziš? Jesam li ti učinio ikada što nažao ili kakvo zlo?« pitao je potreseni misionar. Dječak je jecao, nijekao glavom i gladio misionara po ruci. Misionar je bio dobar psiholog, stoga je dječaku rekao još samo ovo: »Slušaj mali Veri! Ovo, što se sada dogodilo, ne treba nitko doznati. Samo nas dvojica znamo, da se dogodilo čudo, čudo, koje ćeš ti tek kasnije pravo razumjeti. Budeš li ti odsada dobar i marljiv dječak, ja ću biti tvoj prijatelj i branitelj. A sada odnesi zmiju i zakopaj je tajno.«

Dječak pogleda otvoreno i jasno misionaru u oči — bilo je to prvi puta. Malo se nasmiješi i poljubi ocu ruku, kako je često vidio da rade njegova crna braća. A s vrata prošapće: »Ja ću sada marljivo učiti i bit ću dobar, oče.«

I održao je riječ. Svi su se čudili tome naglom preokretu. Katehist, kuhar i Marta hvalili su dječaka pred misionarom i pitali ga, kako je to mogao postići kod onoga divljeg dječaka. Otac se samo smiješio i govorio: »Čudnovati su putovi Božji.« A kad je jednom katehist nato rekao: »Moralo se dogoditi čudo«, otac mu je odgovorio: »Imaš pravo, prijatelju,« i sjetio se onoga strašnog jutra u svojoj sobi, kad se Gospod morao poslužiti zmijom, da predobije Verijevu dušu.

Odonda su prošle mnoge godine. Veri — sada Ivan — spada među najrevnije kršćane. — O zlom se čarobnjaku nije poslije nikad više ništa čulo. Ne zna se, je li se kamo odselio, ili je zaglavio u prašumi.

Ali stari misionar Ivan zamolio je, da mu iz domovine pošalju jednu kovnu zmiju. Drži je na svojem pisaćem stolu. Kad ga u njegovu teškom misionarskom poslu hoće da obuzme malodušnost, pogleda na onu zmiju i sjeti se, da će Bog sve dobro učiniti. Čovjek se mora samo ufati u Njega!

»KAD BI TO BILO NEŠTO VRIJEDNA . . . !«

To su knjižice, koje će svak na dušak pročitati i jedva čekati novi broj. A opremljene su tako lijepo, da se svak čudi, kako se to može dobiti za 1 dinar.

Prva knjižica govori o Indiji, čudesnoj zemlji, gdje je naša misija Bengalija. Druga će knjižica pripovijedati o osveti jednoga crnca na Samoa otočju u Oceaniji. Opet druga o borbi jednog junaka s indijanskim plemenima. Ove su misijske pripovijesti tako žive i zanimive, da će mnogi probdjeti i noć, samo da ih pročita. I tako će slijediti dalje jedna knjižica zanimljivija od druge!

Toliko se već javlja pretplatnika, da smo morali nakladu podvostručiti, no nažalost će biti i to još premalo! Pretplatite

se što prije, da ne ostanete bez tih izvanrednih knjižica, koje izdaje i raspačava

U r e d n i š t v o »K a t o l. M i s i j a«

Zagreb I/147 — Palmotićeva 33.

Knjižice se zovu **»Misijska Biblioteka«.**

Pojedini svezak izlazi svakog drugog mjeseca i to u: **Veljači — Travnju — Lipnju — Kolovozu — Listopadu — Prosincu.** Godišnja pretplata 6 dinara s poštarinom! Svaka će knjižica imati s omotom najmanje 36 stranica, na finom, bijelom papiru!

PRIREDBA — ZA MISIJE.

Na Bogojavljenje, 6. siječnja 1936. priredila je Marijina kongregacija gospođa i gospođica od »Navještenja« u Jeronimskoj dvorani u Zagrebu vrlo uspjelu dječju priredbu u korist bengalske misije. Zahvaljujući nastojanju pojedinih cij. gospođa, a napose obitelji Dr. Ćirila Brajše, mali su diletanti i u igrokazu »Badnja večer« te šali »Oklada« i pojedinim točkama pjevanja postigli toliki uspjeh, da se je imala priredba na opći zahtjev opetovati na 19. siječnja. Ovoga je puta prisustvovao i sam preuzvišeni nadbiskup koadjutor Dr. Alojzije Stepinac. Kod te je priredbe bilo izvanredno, što je u priredbi nastupilo osmero djece Dr. Ćirila Brajše, odvjetnika. A da je ta priredba bila doista na visini i

Predstavljači . . .

Iz igrokaza »Badnja večer«.

odgovarala posjetnicima pokazuje već to, što je dvorana bila oba puta dupkom puna.

Od srca zahvaljujem u ime naših dragih misionara cij. gospođama i gospođicama Marijine kongregacije, napose dobroj obitelji Dr. Ćirila Brajše kao i svim malim diletantima, koji su uložili toliki trud, da pomognu našoj misiji u Bengaliji u tim teškim časovima. Bog plati! — Urednik.

NOVI NAČIN.

Ove godine (1935.) nijesmo imali na misijski dan nikakove akademije u Đakovu. No izabrali smo novi način, kako bismo pružili priliku građanima, da se taj dan sjete misija. — Načinili smo cvjetiće od vune i povezali ih u kitice. Bilo je različitih boja. Načinili smo samo 450, jer smo mislili, da ćemo i to teško unovčiti. Ali na naše veliko iznenađenje i veselje zbilja smo se prevarili. Ukratko rečeno: potražnja je bila velika, a robe malo. Načinili smo ih brzo, koliko se dalo, i sve smo raspačali primajući za njih dobrovoljni prinos. Da ste samo vidjeli, kolikog je razumijevanja kod nas među svijetom! Skupili smo oko 900 dinara. Zar to nije lijepo!

Članica Marijine kongreg. gospođica.

MALOM ISUSU ZA ROĐENDAN.

Čim bismo najviše razveselili Isusa za Božić? Tako su se pitale neke dobre seljanke u selu Tramošnici. Na prijedlog jedne prostodušne požrtvovne žene odlučile su kroz mjesec dana do Božića naizmjence pristupati svetoj Pričesti i sv. Misi, postiti i moliti.

No to još nije bilo dosta. Željele su da osjete sreću, da baš one malog Isusa jako razvesele na dan njegova rođenja, da im se Dješešce iz jaslica nasmije.

Dale su se na posao, ali je išlo teško. Siromašni su ti bosanski seljaci, no prevladala je velika ljubav k Isusu, koji je i svojim rođenjem pokazao, koliko žeđa duše. Dobre žene, djevojke, pa i muškarci u župi Tramošnici uskratili su si mnogo šta potrebnoga i od usta otkinuli, te su tim žrtvama doveli pet crnčića-pogana i jednu pogančicu iz daleke Bengalije Isusu u jaslicama. Za nekoliko dana skupila je ne žaleći ni truda ni muke, duša čitave ove akcije, Luja Kozić svotu od 540 Din. i poslala uredništvu »Kat. Misija« za otkup jedne pogančice i pet pogana.

A i Liga M. M., koja tek jednu godinu postoji u istoj župi, poslala je nedavno svoticu (64.— Din.) za gradnju Božjeg hrama u Bengaliji. — Kad se pozna siromaštvo ovoga naroda, zaista je vri-